

ת"פ 23818/02/15 - מדינת ישראל נגד ליאור בקמן

בית משפט השלום באילת

ת"פ 23818-02-15 מדינת ישראל נ' בקמן
תיק חיצוני: 57951/2015

בפני	כבוד השופט תומר אורינב
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	ליאור בקמן

החלטה

לפני בקשת המאשימה להעיד את המתלון שלא בנוכחות הנאשם, ולמצער מאחורי פרגוד, באופן שלא יהיה קשר עין בין הנאשם לבין המתלון במהלך מסירת העדות.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום מתוקן, המייחס לו, בין היתר, עבירה של חבלה חמורה, עבירה לפי סעיף 333 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

על פי הנטען בכתב האישום, הנאשם, לו היכרות קודמת עם המתלון על רקע קשר זוגי שהתקיים בין המתלון לאחות הנאשם, נסע ביום 06/02/15, באזור התעשייה באילת, וכשהוא רכוב על קטנוע, ועצר בסמוך לרכבו של המתלון. הנאשם ביקש מהמתלון, שהיה ברכב, לצאת מהרכב, וכשהלה יצא, הנאשם תקף אותו בידו והכה באגרופו, בחוזקה, בראשו. בהמשך הוסיף הנאשם ותקף את המתלון בכך שנתן לו מספר מכות אגרופ לראשו וכן הכה אותו בגבו באמצעות חפץ מתכתי שאחז בידו. כתוצאה ממעשי התקיפה נגרמו למתלון חבלות והוא נזקק לטיפול רפואי בבית החולים ובהמשך אף לטיפולים נוירולוגיים ופסיכיאטריים.

את בקשתה להעיד את המתלון שלא בנוכחות הנאשם הטעימה המאשימה בחששו של המתלון מכל מפגש עם הנאשם, ובהשפעה השלילית של מפגש שכזה על מצבו הנפשי והפיזי של המתלון. בתמיכה לבקשתה צירפה המאשימה מסמך שנערך על ידי הפסיכולוג הקליני המטפל במתלון ובו פירוט התוצאות הנפשיות והפיזיות שעלולות להיגרם ממפגש בין המתלון לנאשם, וכן המלצה כי המתלון לא ימצא בקרבת הנאשם (מסמך נוסף שצורף אינו רלוואנטי באשר עניינו המלצה למתן סיוע כספי למתלון). עוד תיארה ב"כ המאשימה, בבקשתה, את ההשלכות הנפשיות והפיזיות שאירעו למתלון עת פגש בנאשם בדיון שהתקיים ביום 28/09/16 ושלחן היא היתה עדה באופן אישי.

הנאשם התנגד לבקשת המאשימה להעיד את המתלון שלא בנוכחות הנאשם ואת התנגדותו הטעים בכך שעל פי הוראת סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982 (להלן - החסד"פ), לא ניתן לקיים דיון

בפלילים, ובמיוחד לחקור עדים, שלא בנוכחות הנאשם.

הנאשם גם התנגד לאפשרות העדת המתלונן מאחורי פרגוד זאת מהטעם שהעדה מאחורי פרגוד תמנע מבית המשפט להתרשם מאותות האמת ותתקשה להעריך מהימנות המתלונן.

סעיף 126 לחסד"פ קובע כי: **"באין הוראה אחרת בחוק זה לא יידון אדם בפלילים אלא בפניו".**

מלשון הסעיף עולה, כי הליך פלילי צריך להתנהל בנוכחות הנאשם.

האם הוראת סעיף 126 הנ"ל גם מחייבת שיתקיים קשר עין בין הנאשם לבין העדים שמעידים בהליך נגדו, או שמא די בכך שהעדים והנאשם נמצאים בקרבה פיזית המאפשרת לנאשם את שמיעת העדויות מבלי שיווצר קשר עין ביניהם?

בלשון הסעיף אין מענה לשאלה זו והיא גם טרם זכתה לדיון מפורש בפסיקת בתי המשפט.

עם זאת, הנחת המוצא, בפסקי דין ובהחלטות שהכריעו בבקשות להתיר שמיעת עדות מתלונן שלא בנוכחות נאשם, היתה שקיימת דרישה ליצירת קשר עין בין הנאשם לבין העדים המעידים נגדו (כך למשל, בע"פ 5249/01 **מזרחי נ' מדינת ישראל**, פ"ד נז (1) 656, 670 צויו הדברים הבאים: **"... הן שמובילות למסקנה כי במקרה דנא ניתן להתעלם מהיעדרו של קשר עין בין המתלוננת למערער בעת מתן עדותה"**).

בארה"ב, הדרישה ליצירת קשר עין בין הנאשם לבין המתלונן המעיד נגדו בהליכים פליליים היא חלק אינטגרלי מעקרון העימות, המעוגן בתיקון השישי לחוקה האמריקאית (על המחלוקת בקרב מלומדים ומחוקקים אם עקרון העימות כולל רק את הזכות לחקירה נגדית של העדים או גם את הזכות להישיר מבט לפניו של העד במהלך מסירת העדות ראו: Nichols C. M., *The Interpretation of the Confrontation Clause: Desire to Promote Perceived Societal Benefits and Denial of the Resulting Difficulties Produces Dichotomy in the Law*, 26 New Mexico Law Review 393, 399 (1996)). מכל מקום, פסיקת בית המשפט העליון של ארה"ב קבעה כי הזכות של הנאשם להישיר מבט לפניו של העד במהלך מסירת העדות היא אחד הנדבכים של עקרון העימות ואף הדגישה את החשיבות הראייתית של זכות זו לצורך הערכת מהימנות העד (ראו: Coy v. Iowa 487 U.S. 1012 (1988); Maryland v. Craig 497 U.S. 836 (1990)). ההנחה היא כי עד יתקשה למסור עדות שקר מול פניו של הנאשם להבדיל מאחורי גבו, ובנוסף התנהגות העד בעת מסירת עדות תוך יצירת קשר עין עם הנאשם יכולה לסייע בהערכת מהימנות העד (California v. Green 399 U.S. 149, 158).

נוכח האמור לעיל, וחרף הספקות שהובעו בספרות הפסיכולוגית והמשפטית בדבר היכולת להעריך מהימנות על סמך התנהגות העד על דוכן העדים (ראו: Wellborn O. G. III, *Demeanor*, 76 Cornell L. R. 1075 (1991)), אצא אף אני מנקודת הנחה כי הוראת סעיף 126 לחסד"פ מעניקה לנאשם את הזכות להישיר מבט אל פניו של העד המעיד נגדו.

עם זאת, זכות הנאשם להישיר מבט מול פניו של העד המעיד נגדו איננה זכות אבסולוטית והיא נסוגה מפני אינטרסים

ציבוריים חשובים אחרים.

על כך ניתן ללמוד ממספר הוראות חוק.

סעיף 2ב'(א) לחוק לתיקון סדר הדין (חקירת עדים), תשי"ח - 1957 מתיר שמיעת עדות של מתלונן בהליך פלילי, בשל עבירת מין או עבירת סחר בבני אדם, שלא בנוכחות הנאשם, היינו כשהנאשם מחוץ לאולם בית המשפט, אך בנוכחות הסניגור, וזאת אם שוכנע בית המשפט שמסירת העדות בנוכחות הנאשם עלולה לפגוע במתלונן או לפגום בעדות.

סעיף 2ג'(א) לחוק הנ"ל מתיר שמיעת עדות של עד קטין בהליך פלילי בשל עבירה המנויה בתוספת לאותו חוק, שלא בנוכחות הנאשם, היינו כשהנאשם מחוץ לאולם בית המשפט, אך בנוכחות הסניגור, וזאת אם שוכנע בית המשפט שמסירת העדות בנוכחות הנאשם עלולה לפגוע בקטין או לפגום בעדות.

סעיף 2 לחוק לתיקון דיני הראיות (הגנת ילדים), תשט"ו - 1955 אוסר על העדת ילדים מתחת לגיל 14 בבית המשפט, בהליכים פליליים בשל עבירות מסוימות (מין ואליומות), אלא אם שמיעת העדות הותרה על ידי חוקר ילדים.

סעיף 131 לחסד"פ מתיר לבית המשפט להורות על הרחקת נאשם, המפריע לדיון, מהאולם ולקיים הדיון בהיעדרו. באותו עניין ראו גם סעיף 72(א) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד - 1984.

הפסיקה, אף היא, הכירה באינטרסים חשובים שמפניהם נסוגה זכות הנאשם להישיר מבט לפניו של העד המעיד נגדו. לא פעם, בתי המשפט התירו, בהליכים פליליים בגין עבירות פשע וכן בהליכים אזרחיים, העדת עדים מאחורי פרגוד וזאת כדי למנוע חשיפת זהותם ובכך להגן על ביטחונם האישי (ע"פ 889/96 **מאזריב מוחמד נ' מדינת ישראל**, פ"ד נא (1) 433; תפ"ח (מחוזי ת"א) 1138/06 **מדינת ישראל נ' אבוטבול** (13/03/07); תפ"ח (מחוזי ת"א) 1010/06 **מדינת ישראל נ' עיזאת** (03/08/06); בר"ע 4120/02 **מירו נ' בדרה** (11/11/03)).

גם בדין האמריקאי נקבע כי הזכות של הנאשם להישיר מבט לפניו של העד המעיד נגדו אינה הכרחית ואינה אבסולוטית, והיא נסוגה כאשר יש צורך לקדם אינטרסים ציבוריים חשובים, הכל בכפוף לכך שנשמרת האפשרות לבחון את מהימנות העד, היינו מתאפשרת חקירה נגדית של העד ובית המשפט והסניגור יכולים להתרשם מהתנהגות העד בעמדו על הדוכן (Maryland v. Craig 497 U.S. 836 (1990)). כך למשל, הצורך להגן על מצבו הנפשי של עד קטין, שעלול להתערער כתוצאה מעדות של הקטין בנוכחות הנאשם, הוכר כאינטרס המצדיק וויתור על הזכות של הנאשם להישיר מבט לפניו של העד (לסקירה נרחבת ראו Brannon L. C., *The Trauma of Testifying in Court For Child Victims of Sexual Assault V. The Accused's Right to Confrontation*, 18 Law & Psychology Review (1994) 439, 448).

לא יהא אפוא חולק, כי זכות הנאשם להישיר מבט לפניו של העד המעיד נגדו איננה זכות מוחלטת, ולעיתים יש מקום ליתן בכורה לאינטרסים ציבוריים חשובים אחרים, כדוגמת מניעת החרפת מצבו הנפשי של העד או מניעת סיכול מתן העדות.

לאור הוראת סעיף 2ב' לחוק לתיקון סדרי הדין (חקירת עדים), תשי"ח - 1957, נשאלת השאלה האם גם בהליכים פלייטים בשל עבירות שאינן עבירות מין או סחר בבני אדם רשאי בית המשפט לבכר את האינטרס שבשמירה על מצבו הנפשי של העד על פני זכותו של הנאשם להישיר מבט לפניו של העד?

טעמים של שכל ישר ופרשנות תכליתית מובילים למסקנה כי בהוסיפו, בשנת 1994, את הוראת סעיף 2ב' לחוק לתיקון סדרי הדין (חקירת עדים), תשי"ח - 1957, לא התכוון המחוקק להגביל את הסמכות של בית המשפט להתיר עדות של עד שלא בנוכחות הנאשם, רק לעבירות מין וסחר בבני אדם (וכל שביקש היה לחדד את הצורך בהתחשבות במאפייניהם ובצרכיהם המיוחדים של נפגעי עבירות מין וזאת כחלק ממגמה לשנות את נקודת האיזון בין הגנת הקורבן להבטחת זכויות הנאשם, נקודת איזון שהיתה מוטית במידה רבה נגד נפגע העבירה).

הרציונל שהוביל את המחוקק להתיר שמיעת עדות מתלונן בעבירת מין או סחר בבני אדם, שלא בנוכחות הנאשם, הוא למנוע פגיעה נפשית נוספת במתלונן מעבר לפגיעה הנפשית שמותיר בגופו עצם מעשה העבירה. אותו רציונל ממש חל גם כאשר מדובר במתלונן שחווה אירוע אלימות קשה שאף הסב לו חבלות פיזיות וצלקות נפשיות. חבלה באיברי גוף פנימיים מדקירה באמצעות סכין יכולה לגרום צלקות נפשיות קשות יותר מנגיעה לשם גירוי מיני באיברי גוף לא אינטימיים ולא חשופים.

תהיה דומה הובעה כבר לפני שני עשורים על ידי השופט בדימוס, פרופ' דן ביי, במאמרו "השינויים בנקודת האיזון שבין ההגנה על קורבן עבירת האינסול לבין השמירה על זכויות הנאשם", הפרקליט מב (תשנ"ה - תשנ"ו) 281, 293:

"תיקון זה מעורר את השאלה, במה נבדלות עבירות מין מעבירות אלימות אחרות. אם מדובר בפחדו של הקורבן מהנאשם, לאור האלימות שהפגין זה האחרון כלפיו, הרי אין זה עניין שהוא מיוחד לעבירות המין . . .".

לא זאת אף זאת, בשורה של הסדרים חקיקתיים כרך המחוקק עבירות מין עם עבירות של אלימות קשה: סעיף 5 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א - 1971, שהינו חריג לכלל האוסר עדות בני זוג, מתיר העדת בן זוג לחובת בן זוגו בעבירות אלימות (ס"ק (א)(1)) ובעבירות מין (ס"ק (א)(2)); סעיף 17(א) לחוק זכויות נפגעי עבירה, תשס"א - 2001 מעניק זכות להביע עמדה לעניין הסדר טיעון או סגירת תיק רק לנפגעי עבירת מין או אלימות חמורה; סעיף 187(ב) לחסד"פ מסמיך את בית המשפט להורות לעובד ציבור להגיש תסקיר נפגע רק בעבירת מין או אלימות. משמע, גם המחוקק מכיר בזהות המאפיינים של עבירות המין והאלימות.

בנוסף, המטרה המרכזית של ההליך הפלילי היא להגיע לחקר האמת (בג"צ 152/82 אלון נ' ממשלת ישראל, פ"ד לו (4) 449). אם עד יחשוש להעיד בנוכחות הנאשם ובשל כך תמנע מבית המשפט עדות חשובה, יתקשה בית המשפט להגיע לחקר האמת. רציונל זה חל על הליכים פלייטים בגין כל סוגי העבירות ולא רק בעבירות מין וסחר בבני אדם.

לפיכך, כל ניסיון לעשות אבחנה בין עדות בעבירת מין לבין עדות בעבירת אלימות, בהקשר להעדת מתלונן שלא בנוכחות הנאשם, הוא ניסיון מלאכותי ולא הגיוני.

אף בתי משפט בערכאות השונות התירו, במרוצת השנים, העדת עדים שלא בנוכחות נאשם גם בהליכים פליליים שלא בשל עבירות מין אלא בשל עבירות אלימות:

בע"פ 5249/01, שאוזכר לעיל, התיר בית המשפט לשמוע עדות של קורבן עבירת ניסיון לשוד, גם מבלי שהתקיים קשר עין בינה לבין הנאשם, זאת לאחר שהתרשם ממצבה הנפשי של העדה, קשישה כבת 80, ניצולת שואה אשר סובלת מחוליים נפשיים שונים. בית המשפט הורה כי העדה תשב באחת השורות האחרונות של מושבי הקהל באולם, כאשר הנאשם מצוי ליד דלת צדדית, בתוך המבואה הקטנה המוליכה אל מעלית העצורים, ובאופן שהנאשם יוכל לשמוע את העדות.

בת"פ (שלום ת"א) 50736-06-12 **מדינת ישראל נ' אזולאי** (26/02/13) התיר בית המשפט לשמוע עדות של עד ראייה בהליך פלילי בשל עבירה של סחיטה בכוח כאשר העד נמצא מאחורי פרגוד, זאת על בסיס פנייה של העד לבית המשפט בבקשה שלא להעיד מחמת חששו לחייו ולחיי בני משפחתו, וכלשונו: "לא רוצה להתעסק עם אנשים מהסוג הנ"ל אשר ירדפו אותי כל חיי ואת חיי משפחתי". בית המשפט באותו תיק שאל, באופן רטורי: "איזו פגיעה תיגרם לנאשם, מכך שלא יוכל להביט בעיניו של אותו עד?" (ציטוט מתוך ההחלטה), והעדיף את האינטרס הציבורי בהבאת האמת, כולה, על עדיה השונים, לרבות אלה המפוחדים, בפני בית המשפט.

בת"פ (מחוז ת"א) 40204/07 **מדינת ישראל נ' פלוני** (טרם פורסם) התיר בית המשפט העדת מתלוננת בעבירות של אלימות במשפחה מאחורי פרגוד.

עוד תוזכר הוראת סעיף 3 לחסד"פ הקובעת כי: "בכל עניין של סדר הדין שאין עליו הוראה בחיקוק, ינהג בית המשפט בדרך הנראית לו טובה ביותר לעשיית צדק".

מכל המקובץ סבורני, כי גם בהליכים פליליים בשל עבירות שאינן עבירות מין, וודאי בעבירות אלימות, רשאי בית המשפט להתיר שמיעת עדות עד שלא בנוכחות הנאשם, או מבלי שיווצר ביניהם קשר עין במהלך העדות.

עם זאת, במקרים שבהם בית המשפט מתיר העדת עד שלא בנוכחות הנאשם או מבלי שיווצר ביניהם קשר עין, שומה על בית המשפט לאזן את הפגיעה הנגרמת בשל כך לנאשם (פגיעה ביכולת שלו לחשוף את חוסר המהימנות של העד המעיד נגדו), וזאת באמצעות מנגנונים שיישמרו, במידת האפשר, את יכולת הנאשם, ואת יכולת בית המשפט, לחשוף עדויות שקריות, וימנעו כניסה של ראיות שממהימנותן האינהרנטית מוטלת בספק.

המנגנון הראשון, ואולי העיקרי שבהם, שבאמצעותו ניתן לשמר את אותה יכולת חשיפה של עדויות שקר היא לאפשר לנאשם, באמצעות בא כוחו, לחקור את העד חקירה נגדית (שהרי כלי זה הוכר ככלי היעיל ביותר לחשיפת האמת).

מנגנון שני שנועד להבטיח את היכולת לחשוף את חוסר המהימנות של העד המעיד שלא בנוכחות הנאשם, או מבלי שיש ביניהם קשר עין, הוא לאפשר לבית המשפט לראות את התנהגות העד בעמדו על הדוכן, כדי שיוכל להעריך על סמכה את מהימנותו, וזאת לאחר שנמסר לעד כי הנאשם שומע אותו (הודעה שעתידה ליצור אפקט דומה לאפקט הנוצר

מראיית העד את הנאשם וזאת לאור ההנחה שעדים יחששו לשקר מול הפנים של מושא השקר).

בנוסף לשני המנגנונים הנ"ל, סבורני כי ראוי לאמץ מנגנון שלישי, שעניינו דרישה לסף ראייתי גבוה יחסית להוכחת התנאים, הקבועים בסעיף 2ב' לחוק לתיקון סדרי הדין (חקירת עדים), תשי"ח - 1957, שעדות העד בנוכחות הנאשם עלולה לפגוע בעד או בעדות.

המחוקק לא קבע באיזו מידה צריכה העדות בנוכחות הנאשם לפגוע בעד או בעדות כדי להתיר שמיעתה שלא בנוכחות הנאשם, ולמצער מבלי שיווצר קשר עין בין העד לנאשם.

כמו כן, סעיף 1(ג) לתקנות סדרי הדין (חקירת עדים) (גבית עדות של מתלונן בשל עבירת מין שלא בפני הנאשם), תשנ"ז - 1996, קובע כי נדרשות ראיות בכתב להוכחת הטענה שמסירת העדות בנוכחות הנאשם תפגע בעד או בעדות, אלא שהמחוקק לא הגדיר את טיבן של הראיות האמורות.

סבורני, כי על מנת להצדיק שמיעת עדות עד מבלי שיווצר קשר עין בינו לבין הנאשם, על בית המשפט להשתכנע, באמצעות מסמכים רפואיים או טיפוליים (ולאו דווקא חוות דעת ערוכה בהתאם לפקודת הראיות), שמתן העדות תוך יצירת קשר עם הנאשם עלול לגרום לעד פגיעה נפשית ממשית או למנוע ממנו את היכולת להעיד; ודוק, לא די בהתרשמות השופט בלבד, המבוססת על שיחה קצרה עם העד, שמתן העדות בנוכחות הנאשם יסב לו פגיעה נפשית ממשית.

תימוכין למסקנתי זו מצאתי, בראש ובראשונה, בהצעת החוק לתיקון סדרי הדין (חקירת עדים), תשי"ח - 1957 (תשנ"ד - 1994, ה"ח 534), במסגרתה הוצע להתבסס על חוות דעת של מומחה כדי להשתכנע שהעד בנוכחות הנאשם עלולה לגרום לעד נזק נפשי של ממש, או שהעד לא יהיה מסוגל להעיד עדות מלאה. הצעה זו לא התקבלה, אמנם, בסופו של יום, אולם יש בה כדי להוות שיקול נוסף בגיבוש המסקנה.

תימוכין למסקנתי מצאתי גם בדין האמריקאי, לפיו שמיעת עדות של קטין שלא בנוכחות הנאשם אפשרית רק אם שוכנע בית המשפט כי מתן העדות בנוכחות הנאשם, והדגש הוא על נוכחות הנאשם (במובחן מעצם מתן העדות), תסב לקטין פגיעה נפשית חמורה שתקשה עליו מאוד לתקשר, ולמצער תסב לקטין פגיעה נפשית פגיעה שאינה מינימלית. לצורך כך, בתי המשפט נעזרים בעדויות של מומחים (Maryland v. Craig 497 U.S. 862).

גם מפסיקת בית המשפט העליון בישראל ניתן להקיש קיומה של דרישה להצגת ראיות רפואיות או טיפוליות לצורך הוכחת הטענה שהעדות בנוכחות הנאשם עלולה לפגוע בעד או בעדות (ראו למשל, ע"פ 5817/06 פלוני נ' מדינת ישראל (נבו מאגר משפטי) (03/08/06)).

שמיעת העד שלא בנוכחות הנאשם, ולמצער מבלי שיווצר קשר עין בינו לבין הנאשם, גורעת מהיכולת של בית המשפט להסתמך, לצרכי הערכת מהימנות, על ההתנהגות הייחודית של העד הנוצרת במהלך יצירת קשר העין בינו לבין הנאשם והמשמשת, על פי הספרות הפסיכולוגית, אינדיקטור למהימנות. לשון אחרת, כאשר עדות העד נשמעת שלא בנוכחות

הנאשם, בית המשפט מאבד את אחד הכלים המשמשים אותו לזיהוי עדויות שקר. כדי לפצות על כך, ולהקטין את החשש מפני "כניסת" עדות הנגועה בחוסר מהימנות אינהרנטי, יש צורך בקביעת רף הוכחה גבוה יחסית ובדרישה להצגת ראיות רפואיות/טיפוליות להוכחת התנאים לשמיעת עדות עד שלא בנוכחות הנאשם.

לפיכך, סבורני כי כדי להתיר שמיעת עדות עד מבלי שיווצר קשר עין בינו לבין הנאשם במהלך מסירת העדות שומה על בית המשפט להשתכנע, באמצעות ראיות רפואיות/טיפוליות, כי מתן העדות תוך יצירת קשר עין בין העד לנאשם עלולה להסב פגיעה נפשית ממשית לעד, או למנוע ממנו את היכולת להעיד.

באמצעות שלושת המנגנונים שאוזכרו לעיל ניתן לאזן כראוי בין הפגיעה הנגרמת לזכות הנאשם להישיר מבט לפניו של העד המעיד נגדו, וההשלכות הראייתיות הנובעות מפגיעה זו, לבין השמירה על אינטרסים ציבוריים חשובים אחרים, כדוגמת מצבו הנפשי של העד.

מן הכלל אל הפרט

במקרה שלפני בקשת המאשימה להעיד את המתלון שלא בנוכחות הנאשם, ולמצער מאחורי פרגוד, נתמכת במסמך רפואי שנערך על ידי הפסיכולוג הקליני המטפל במתלון, אדוארדו מינסאס.

במסמך מיום 21/09/16 ציין הפסיכולוג, כי בעקבות האירוע נושא כתב האישום סובל המתלון מפוסט טראומה בדרגה גבוהה, וכי לקראת מועד המשפט והאפשרות שיצטרך להיפגש עם הנאשם עולה רמת החרדה אצל המתלון וקיימת החרפה במצבו הנפשי. בשל כך, וכדי למנוע החרפה במצבו הנפשי של המתלון, המליץ הפסיכולוג שהמתלון יעיד בדלתיים סגורות ושלא בנוכחות הנאשם.

במסמך הרפואי יש כדי להוכיח שמתן העדות בנוכחות הנאשם עלולה לגרום למתלון פגיעה נפשית חמורה. בנסיבות אלו, לא ראיתי לנכון להידרש כלל לעדות באת כוח המאשימה באשר ללחץ הנפשי בו היה נתון המתלון עת פגש בנאשם במהלך הדיון הקודם.

אשר על כן, אני נעתר לבקשת המאשימה ומתיר שמיעת עדות המתלון מבלי שיווצר קשר עין בינו לבין הנאשם.

יחד עם זאת, כדי לאפשר לבית המשפט ולסניגור לראות את התנהגות המתלון בעמדו על הדוכן, סבורני כי האמצעי הנכון לשמיעת עדות המתלון מבלי שיווצר קשר עין בינו לבין הנאשם הוא העדה מאחורי פרגוד. בניגוד לטענת ב"כ הנאשם, העדה מאחורי פרגוד מאפשרת לבית המשפט לראות את אותות האמת הנגלים מהתנהגות העד על דוכן העדים. אמצעי זה גם יאפשר לבא כוח הנאשם לחקור נגדית את העד, תוך שיש לבא כוח הנאשם קשר מתמיד עם הנאשם.

כמו כן, וכדי למנוע ספקות, בתחילת העדות, שתגבה כאשר המתלון מאחורי פרגוד, יסביר בית המשפט למתלון את

חשיבות מסירת העדות כשיש קשר עין בינו לבין הנאשם ויודא אם הוא עדיין עומד על עתירתו להעיד ללא אפשרות של יצירת קשר עין בינו לבין הנאשם.

משכך, ובכפוף לדבריי האחרונים, אני קובע כי עדות המתלונן תשמע מאחורי פרגוד באופן שבית המשפט והסניגור יוכלו לראות את העד במהלך מסירת העדות, אך לא ייווצר קשר עין בינו לבין הנאשם.

ניתנה היום, כ"ה כסלו תשע"ז, 25 דצמבר 2016, בהעדר הצדדים.